

Den volgenden morgen stond Buken al om half negen op de dorpsplaats te wachten op den jongen van den notaris. De kinderen moesten eigenlijk niets hebben van dien verwenden stinkerd; daarom liepen ze soms, zoogezegd per abuus, tegen zijn schenen, of ze gooiden een bal vlak op zijn achterste en soms wat hooger, en dan liep het notarisjong al huilend de straat op, naar huis. En omdat het zooveel pijn deed, mocht hij thuis bij zijn mama blijven. En die jongen heette Freddy; de jongens noemden hem altijd Fred; zoo: kort en hard: Fred.

Dien morgen ging Buken naast hem staan, en hij bekeek hem vriendelijk en zei: Freddy. Maar de jongen van den notaris ging voorzichtig met zijn rug tegen den muur staan en vroeg: wat moet ge hebben? Buken kwam wat dichterbij, en trok een schoonen geel-groenen oogstappel uit zijn zak, deed hem nog eens blinken op zijn mouw en zei: Freddy, als ge wilt.... dat zijn de eerste....

Maar Freddy had geen lust: Die heb ik al over een maand geëten. Ik eet liever druiven.

Buken bleef met den appel in zijn handen staan; dan bemerkte hij dat het gespke van Freddys schoen los zat. Wil ik hem dichtdoen, vroeg Buken. En terwijl hij op zijn knie den schoen weer toegesppte zei hij nog: Als ze nog hun handen naar u uitsteken, zal ik u helpen, Freddy. Dan, vertrouwelijk: Freddy, wilt ge ook iets doen voor mij....

— Ja, wat is 't?....

— Vraag eens aan uw vader.... aan uw vader of hij niet weet.... of mijn vader rijk was.

Freddy bekeek Buken eens goed, schoot in een lach zoo vlak in zijn gezicht, dan opeens, weer bang dat hij een schop in zijn achterwerk zou krijgen, liep hij de klas binnen.

Buken ging ook binnen; en hij stapte 's middags weer naar huis; en Buken dacht aan iets anders. Dat gaat zoo met kinderen; 't verdriet, dat komt en dat gaat, gelijk 't geluk; vandaag staan ze er voor te huilen en morgen weten ze niet meer waarom ze gisteren gesnikt hebben. Maar als ge denkt dat het dood en weg is uit hun hoofd, komt het opeens weer boven. Voor een stomme reden; en soms heelemaal zonder reden. Bij Buken kwam het door de pree. Buken was al vijftien jaar en dan hebt ge van alles van doen: tabak en een glas bier nu en dan en soms nog eens een stuk chocolade, en ge hebt toch geren een horloge en zoo voort. En Buken vond dat hij niet meer toekwam met zijn pree. Ja maar, ja maar, zei tante Emma, we hebben het ook niet breed zulle, Buken.... En op dat oogenblik kwam nonkel Baptist juist binnen, en, — nu mag het van zenuwachtigheid geweest zijn of van iets anders, — maar 't was precies of tante Emma op dat moment een oogsken trok op nonkel. En van dat oogenblik stond het weer vast in Buken's hoofd: die zitten met de centen van mijn vader.